

РЕШЕНИЕ

№ 31532

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1383**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс
(АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република
България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Е., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], чрез адв.
Д. от САК, срещу отказ от 12.01.2026 г. за виза „D“, издаден от Б. Е., ЗКС при Посолството на
Република България в [населено място], Кралство Испания, по заявление от 28.03.2025 г.

В жалбата са изложени съображения за накърняване правата на жалбоподателя по ЕКЗПЧОС.
Претендира постановяването на акта при неизясняване на фактите и обстоятелствата относно
начина и целта на развиваната търговска дейност. Изложени са твърдения, че целта на
оспорвания на територията на страната е от особена важност за дейността на представителството
– проучване на пазара, провеждане на презентации, създаване на връзки с местни дружество,
които биха могли за в бъдеще да станат клиенти на търговското дружество. При тези съображения
се иска от съда да постанови отмяната на оспорения отказ.

Към заявлението на чуждия гражданин са приложени изискващите се документи, сред които
удостоверението Българската търговско-промишлена палата, че молителят е регистриран като
търговски представител в търговско представителство на литовското дружество „Ж. Линия“,
решение за вписване в Единния търговски регистър на БТПП, банково удостоверение,
сертификат, свидетелство за съдимост, здравна застраховка, договор за наем на недвижим имот,
договор за учредяване право на строеж.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д. от САК, който поддържа жалбата.
Ответникът – консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено

място], Кралство Испания, редовно призован, не се представлява.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

А. Е., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], е подал заявление на 28.03.2025 г. за издаване на виза тип „D“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство Испания.

Към заявлението са приложени свидетелства за съдимост от Руската федерация и от Кралство Испания, решение на Директора на МБ „Ж. Линия“, медицинска застраховка, решение на Българската търговско-промишлена палата за вписване на представителството на дружеството № 218503/10.02.2025 г., удостоверение от Агенцията по вписванията, договор за наем на недвижим имот, сертификат № 3883 от 02.10.2025 г. от БТПП, декларация по §1, т.20, б.“б“ от ДР на ЗЧРБ, договор за учредяване право на строеж, сключен във формата на н.а. № 63, том I-а, н.д. № 44/2011 г.

Видно от данните в тези документи, оспорващият е вписан като представител по право на търговското представителство. Правният статут на търговското представителство е неюридическо лице без право на стопанска дейност (съобразно решение № 218503/10.02.2025 г. за вписване).

По заявление е постановен процесният отказ - на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 - и в забележка посочено, че чужденецът е единствен във фирмата, работел онлайн и поради естеството на работата няма нужда от персонал; че търговското представителство се ползва единствено с цел получаване на виза без реално да е необходимо физическо представителство в Р България.

По делото са представени копие от титулната страница на паспорта на жалбоподателя и от разрешение за пребиваване в Кралство Испания.

По подаденото от А. Е. заявление е постановен отказ за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в Република България от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] Р Испания. Като основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Посочена е и допълнителна забележка „в забележка посочено, че чужденецът е единствен във фирмата, работел онлайн и поради естеството на работата няма нужда от персонал; че търговското представителство се ползва единствено с цел получаване на виза без реално да е необходимо физическо представителство в Р България“.

В хода на съдебното производство е разпитана като свидетел М. И. Л., която заявява, че е отдала на жалбоподателя стая под наем в собствения си апартамент в [населено място],[жк], [улица], ат.1, партер. Посочва, че Срокът на договора бил 6 месеца, изтекъл е през м. юни 2025 г. и не е продължаван. Св. Л. заявява, че знае, че жалбоподателя се занимава с компютри и е споделил с нея, че има намерение да развива бизнес в България.

Съдът при тази фактическа обстановка, от правна страна приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на

Република България в [населено място], Кралство Испания. Компетентността на органа се установява със заповед № 95-00-26/ 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № Ав-02-18/ 19.04.2024 г. на ръководителя на Посолството на Р България в [населено място], Кралство Испания посланик А. А., съгласно която издателят на отказа – Б. Е., завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в Кралство Испания, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение № VI към чл.32 от Визовия кодекс и Приложения № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР и Приложения № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 и 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказа за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“

В този аспект, съдът счита, че оспореният отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязано са правното основание за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че административният акт е издаден при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта и условията на заявеното пребиваване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно. Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства.

Твърдяната от жалбоподателя цел на пребиваването е развитие на собствен бизнес, като посочва, че е пребиваването му в Р Б е необходимо, за да е по – близо до технологичните среди, които се

развиват с бързи темпове в страната. За доказване на целта на пребиваването е представил сертификат № 3883 от 02.10.2025 г. от БТПП, удостоверяващ вписване в ЕТР на БТПП на търговско представителство с наименование „Ж. ЛИНИЯ“ с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност и решение № 218503 от 10.02.2025 г. за вписване в ЕТР на БТПП. В своята съвкупност доказателствата, представени в хода на административното производство, не доказват целта на пребиваването на жалбоподателя.

Фактът, че А. Е. е търговски представител на търговско представителство със седалище [населено място], Р Л. което е вписано в ЕТР на БТПП по никакъв начин не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване. Освен това правният статут на търговското представителство е неюридическо лице без право на стопанска дейност. Други доказателства, от които да се установи твърдяната от жалбоподателя цел на пребиваване не са ангажирани.

Събраните доказателства не дават основание на съда да приеме, че постановеният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ нарушава гарантирани от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, права на жалбоподателя. Конвенцията не регламентира право на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава – членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното законодателство също няма позитивна уредба, включително и въз основа на международен договор, който пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова, с отказа да бъде издадена виза не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателя за наличие на търговско представителство вписано в ЕТР на БТПП не съдържат обективна информация за реално осъществявана търговска дейност, а напротив – в удостоверението изрично е посочено, че търговското представителство е неюридическо лице без право на търговска дейност. Твърденията за целта на пребиваването не са подкрепени с документи, издадени от съответните компетентни органи. Липсват данни за конкретни търговски взаимоотношения.

С оглед гореописаното, следва да бъде приет за обоснован и основателен извода на административния орган, че не е доказана убедително и достоверно целта на пребиваването, както и че са налице основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване в Република България.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за допуснати нарушения на ЕКЗПЧОС. Процедурата по издаване на виза за пребиваване на територията на Република България предполага заявителят (апликантът) да представи всички необходими документи, удостоверяващи основанието, на което желае да получи разрешение за пребиваване, включително и за неговата продължителност. Не се твърди жалбоподателят да е бил ограничен при представяне на доказателства в административното производство след завеждане на заявлението до издаване на оспорения отказ, а образуваното съдебно производство по подадената жалба срещу административния акт отговаря на изискванията на чл. 13 от ЕКЗПЧОС за ефективно правно средство за защита на законните му права и интереси.

На следващо място съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице

сочените основания за неговата отмяна.

Независимо от изхода от спора, доколкото ответникът не е заявил претенция за разноси, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, I отделение, 46-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. Е., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , чрез адв. Д. от САК, срещу отказ от 12.01.2026 г. за виза „D“, издаден от Б. Е., ЗКС при Посолството на Република България в [населено място], Кралство Испания, по заявление от 28.03.2025 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Съдия: